

følelse. Det blev desuden bestemmende for ham med Hensyn til hans Planer for den nærmeste Fremtid. Han indsaae, at det var nødvendigt for ham hurtigst muligt at fortsætte sin afbrudte Studierejse og igen for en Tid at lægge Ordningen af sine Affærer i Ivans Haand og navnlig overlade til ham at genoptage mulige nye Forhandlinger med Spekulanterne, — forhaabenlig med Støtte af Oberst Bjerregrav. Imidlertid vilde han ganske stille rejse bort, direkte til Amerika, saa han ikke endnu engang udsattes for (som i Italien) at falde for den gamle Verdens Fristelser.

*

*

*

Den samme Dag, hen paa Eftermiddagen, tog Per ud til Skovbakken. Jakobe var i Haven, da han kom. Hun sad paa en Bænk i Solen udenfor det store Bjælkelysthus, hvor hun var skjult af det tætte Buskads.

Skønt hun godt hørte Pers Stemme oppe fra Terrassen, blev hun rolig siddende og gav heller ikke ved noget Raab tilkende, hvor hun var. Da han endelig fandt hende, rakte hun ham blot Haanden og lod ham kysse hendes Kind, skønt han tydelig nok havde søgt hendes Mund. Hun kunde heller ikke faa sig selv til at sige ham Tak for de Blomster, han den foregaaende Dag havde sendt, især ikke, fordi hun kunde mærke paa ham, at han ventede det.